

îngerul meu

când alb când negru
mă-ndeamnă
sa iau piatra de jos, să
suflu peste ea și să o
arunc în lume.
bea cu grijă din izvor,
să nu se tulbure apele
spălate de pietre,
îmi spune cel negru.
suflă peste pietre să
se transforme în poezie,
îmi spune cel alb.
orice fluviu, oricât de
mare și de murdar ajunge
la vărsare,
începe cu un izvor
ce poate potoli setea.

cap compas tramvaiul 41

lângă cimitirul Ghencea
în multe dimineți
mă trezesc cu salve trase
în onoarea celor duși.
pe alte șine
tramvaiul 32
intrersectându-se cu
tramvaiele 1 sau 7 sau 8 sau 11
și alte câteva.
în câteva cifre
jumătate de oraș.
în câteva trasee
multe jumătăți de vieți.
ps.
cimitirul eroilor revoluției
e pe undeva pe mâna stângă
gard în gard cu Bellu.

copilăria în casa bătrânească

ascunsă sub multe renovări,
îmi vorbește prin toți
porii pământului
transformat în chirpici.
chirpicii ăia jucați
în picioare sângerânde
și amestecați cu lacrimi de obidă.
de multe,
mult prea multe ori

absențele vorbesc
mai mult decât
prezența.

uneori stai singur la o masă

și bei cu gândurile tale
până simți că se îmbată paharul
sau că Dumnezeu se așază
lângă tine.
vorbești cu el așa cum
vorbești cu un prieten de pahar.
îi sufli în față fumul țigării,
îi povestești, îi reproșezi,
strigi la el și strângi pumnii
simțindu-ți micimea,
te-nveselești și râzi
ignorandu-i pe cei ce
clatină din cap în direcția ta:
„alt nefericit!”.
tu plângi și râzi
fericit că stai
cu Dumnezeu la masă.